

COL·LOQUI AMB

Ignacio Martínez de Pisón

Amb motiu de la publicació
del seu llibre *Ropa de casa*

PARTICIPEN

Ignacio Martínez de Pisón, escriptor

Paco Cerdà, periodista i escriptor

Cristina García Pascual, Cap d'Iniciatives Aula de Narratives

ORGANITZA

VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA

525
anys
1499-2024

uvcultura
NARRATIVES

CENTRE CULTURAL

VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA

DIMARTS
15 ABRIL 2025
18:30 H
AULA MAGNA
CENTRE CULTURAL LA NAU
C/ UNIVERSITAT, 2 · VALÈNCIA

ENTRADA LLIURE
AFORAMENT LIMITAT

Ignacio Martínez de Pisón (Saragossa, 1960) resideix a Barcelona des de 1982. És autor de més d'una dotzena d'obres, entre les quals destaquen les novel·les Carreteras secundarias (1996), El tiempo de las mujeres (2003), Dientes de leche (2008) i El día de mañana (2011), La buena reputación (2014), Derecho natural (2017), Fin de temporada (2020) i Castillos de fuego (2023), així com els assajos Enterrar a los muertos (2005) i Filek, el estafador que engañó a Franco (2018). Autor també de guions cinematogràfics (Carreteras secundarias, Las trece rosas, Chico & Rita), els seus llibres han sigut traduïts a una dotzena d'idiomes i ha rebut, entre altres, el Premi Nacional i el de la Crítica. El seu llibre més recent és Ropa de casa, unes memòries d'infància i joventut

“Un possible resum de Roba de casa seria: xiquet al Logronyo dels anys seixanta, xic a la Saragossa dels setanta, aprenent de novel·lista a la Barcelona dels huitanta. Un resum encara més escarit diria que aquest és el relat de la formació d'un escriptor, perquè un és escriptor des de molt abans d'escriure les seues primeres línies: en eixa infantesa i en eixa joventut està la substància de la qual després es nodrirà el seu món literari.”

“Em pregunte a qui, a part de mi i dels meus afins, poden interessar aquestes pàgines, que contenen una vida en la qual no han passat massa coses. Diguem que, en comparació amb unes altres, la meua ha sigut una vida xicoteta. Però, en fi, no sols als pomelos i a les taronges se'ls pot traure el suc: també a les mandarines. He gaudit sempre de bona salut, he viscut envoltat d'afecte i m'he pogut dedicar professionalment al que sempre ha sigut la meua passió, la literatura. Supose que no fa falta molt més per a sentir-se un privilegiat. Potser aquest llibre és només un testimoniatge d'emoció i gratitud cap a la gent que ha fet que em senta així, la gent que ha sigut important per a mi.”

Ignacio Martínez de Pisón (Zaragoza, 1960) reside en Barcelona desde 1982. Es autor de más de una docena de obras, entre las que destacan las novelas Carreteras secundarias (1996), El tiempo de las mujeres (2003), Dientes de leche (2008) y El día de mañana (2011), La buena reputación (2014), Derecho natural (2017), Fin de temporada (2020) y Castillos de fuego (2023), así como los ensayos Enterrar a los muertos (2005) y Filek, el estafador que engañó a Franco (2018). Autor también de guiones cinematográficos (Carreteras secundarias, Las trece rosas, Chico & Rita), sus libros han sido traducidos a una docena de idiomas y ha recibido, entre otros, el Premio Nacional y el de la Crítica. Su libro más reciente es Ropa de casa, unas memorias de infancia y juventud.

“Un posible resumen de Ropa de casa sería: niño en el Logroño de los años sesenta, muchacho en la Zaragoza de los setenta, aprendiz de novelista en la Barcelona de los ochenta. Un resumen aún más escueto diría que este es el relato de la formación de un escritor, porque uno es escritor desde mucho antes de escribir sus primeras líneas: en esa niñez y en esa juventud está la sustancia de la que luego se va a nutrir su mundo literario.”

“Me pregunto a quién, aparte de mí y de mis allegados, pueden interesar estas páginas, que cuentan una vida en la que no han pasado demasiadas cosas. Digamos que, en comparación con otras, la mía ha sido una vida pequeña. Pero, en fin, no solo a los pomelos y a las naranjas se les puede sacar el jugo: también a las mandarinas. He gozado siempre de buena salud, he vivido rodeado de afecto y me he podido dedicar profesionalmente a lo que siempre ha sido mi pasión, la literatura. Supongo que no hace falta mucho más para sentirse un privilegiado. A lo mejor este libro es solo un testimonio de emoción y gratitud hacia la gente que ha hecho que me sienta así, la gente que ha sido importante para mí.”